

sidste Maaneder; men det er, antager jeg, i de sidste Maaneder indtil 1ste Marts. Jeg veed ikke, om Marts er medregnet; det tror jeg ikke, og under alle Omstændigheder gjælder det ikke om den sidste Del af Marts, og for Tiden gjælder det slet ikke mere. Nu er Forholdet saaledes, at de danske Brænderier ikke kunne foretage anden Udførsel end den ordinære, for hvilken Godtgjørelsen andrager 60,000 Kr. om Aaret, og Tabet er efter de forskjellige Beregninger 12—15,000 Kr. om Aaret. Men dette har jo ikke nogen Betydning; naar der er Tale om 8 eller 14 Dage, spiller det jo aldeles ikke nogen finantsiel Rolle. Det er den Omstændighed, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds undlod at omtale, men som man ikke kan lade være ude af Betragtning ved nærværende Sag. Den sidste Kursberetning, jeg har set idag fra Hamborg, lyder paa 41 Mark, hvilket vil svare til 14 Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin. Naar man dertil lægger 10 Dre i Udførselsgodtgjørelse, saa bliver det 24 Dre, og jeg tillader mig at spørge, om Nogen antager, at de danske Brænderier, selv Maisbrænderierne, kunne staa sig ved at udføre til den Pris? De have ikke deres Produkt til en Pris af 24 Dre. Jeg tror ikke, at den Bekræftelse, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds af det, som den høitærede Minister selv gjorde gjældende som Undstylning for eller som Grund til, at den høitærede Minister ikke tidligere havde fremsat et Lovforslag i denne Retning, kan antages at holde Stik. Det er ikke noget nyt Forhold, som er opstaaet, men det er et Forhold, der har udviklet sig i lang Tid. Se vi saa langt tilbage som til 1872, da angav Regjeringen selv dengang Gjen-nemsnitsafgiften af Brændevin til at være 4 $\frac{1}{2}$ % Skilling, hvilket paa det Allernærmeste svarer til 9 Dre. Det er 9 Aar siden, og saa langt tilbage er jo Udvalgets Flertal ingenlunde gaaet i sine Beregninger. I de senere Aar fra 1875—76, altsaa i de sidste 5—6 Aar, er jo som bekendt Maisens Anvendelse i Brænderierne steget mere og mere, og som Følge deraf er det Antal Potter, som indvindes i Brænderierne pr. Lønde Karrum, ogsaa steget mere og mere, og i 1879—80 var man jo, som ogsaa det ærede Medlem bemærkede, naaet til at kunne udbringe 25—30 Potter pr. Lønde Karrum, hvilket omtrent er det Gjenemsnitsstal, som Udvalgets Flertal er gaaet ud fra. Regjeringen er gaaet ud fra 25 Potter i sin Beregning; Udvalgets Flertal er gaaet ud fra 27 $\frac{1}{2}$ som Gjenemsnitsstal, hvilket temmelig nær svarer til Gjenemsnitsstallet af 25 og 30 Potter. Det var man allerede i 1879—80 naaet til. Der maatte derfor allerede dengang have været Grund for Regjeringen til at gaa saa vidt, som Udvalgets Flertal er gaaet i sit principale Forslag, og under alle Omstændigheder maatte der, saavidt jeg kan skjønne, allerede

paa Grundlag af det tidligere have været Aarsag for Regjeringen til paa et langt tidligere Standpunkt i forrige Samling at have fremsat et Lovforslag herom, som kunde have været traadt i Kraft den 1ste April f. A. Selv om man ikke vilde tillægge de Aar, der gik forud for 1879, nogen saa stor Betydning, efter som Tabet dengang var mindre og holdt sig nogenlunde ens, begyndte i 1879—80 Udførselsgodtgjørelsen strax at stige mere og mere, og samtidig med at den steg, steg ogsaa Tabet, efter som Maisens Anvendelse i Brænderierne tiltog, og det havde den Virkning, at der blev indvundet flere Potter pr. Lønde Karrum, og derved opnaaede de Brænderier, som anvendte Mais, hvilket gjælder om de allerfleste eller ialtsald om alle de bedre, at kunne faae en betydelig større Godtgjørelse end den Afgift, de havde betalt. Jeg tror derfor, at den Anse, som Udvalgets Flertal har tilladt sig at fremsætte i Betænkningen lige overfor den høitærede Regjering, ikke kan siges at være saa ubesjæet, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds antager. — Naar nu den høitærede Minister bemærkede, at der var saameget mindre Grund for Regjeringen til at fremkomme med et Lovforslag herom, som Spørgsmaalet om Spiritusbestatningen stadig har staaet paa Dagsordenen, tillader jeg mig at bemærke, at jeg rigtig nok ikke har skjønnet, at den har staaet paa Dagsordenen. Vi have ikke set Spor deraf. Den høie Regjering har jo, i hvad der var foregaaet før dens Tiltrædelse, haat den stærkeste og bestemtteste Opfordring til at gjøre Noget i den Retning, men har jo fuldstændig ladet den Sag hvile, ialtsald efter alt hvad der foreligger. For 7 Aar siden i Samlingen 1874—75 udtalte den daværende Regjering i en Skrivelse til et dengang nedsat Lødbudvalg, at man havde overvundet de Vanskeligheder, som vare ved Udbyttebestatningen, saaledes at man nu kun var betænkelig ved at indføre den for Malasbrænderierne. Men Malasbrænderierne ere Noget, vi ikke behøve at tage særlig Hensyn til her i Landet, hvor Roesukkerdyrkningen er saa lidt udbredt, og efter den Erklæring fra Regjeringens Side kan der ikke have været nogen Aarsag til at udsætte Sagens Gjen-nemførelse. Det daværende Udvalg udtalte ogsaa enstemmig, saa vidt jeg erindrer, — var der nogle, der dissentierede, var det høist 2 Medlemmer — en Opfordring til Regjeringen om strax at indføre det i alle Brænderier, som havde indført de nyere Indrætninger, og saa lade det bestaa for de gamle, idet man antog, at de gamle snart vilde dø hen. Det var den Betragtning, der dengang blev gjort gjældende fra Udvalgets Side. Den har foreligget for Regjeringen fra dens Tiltrædelse af; men vi have ikke set Noget i denne Retning fra den meget ærede Regjeringens Side, og det glæder mig at høre idag, at dette Spørgsmaal stadig har staaet paa Dagsordenen. Saa tør